

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-01534/21-4

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále také jen „Úřad“), jako příslušný nadřízený orgán podle ustanovení § 20 odst. 5, § 16 odst. 3 a § 16a odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném od 2. 1. 2020 (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), rozhodl o odvolání žadatele o informace, pana [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti rozhodnutí povinného subjektu, Národní agentury pro komunikační a informační technologie, s. p., IČ: 04767543, Kodaňská 1441/46, 101 00 Praha 10 – Vršovice, o odmítnutí žádosti ze dne 27. 4. 2021, sp. zn. NAKIT-255-8/SL-2021, takto:

- I. V souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s ustanovením § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., se rozhodnutí Národní agentury pro komunikační a informační technologie, s. p., o odmítnutí žádosti ze dne 27. 4. 2021, sp. zn. NAKIT-255-8/SL-2021, **ruší a řízení se zastavuje.**
- II. V souladu s ustanovením § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. se Národní agentuře pro komunikační a informační technologie, s. p., **přikazuje**, aby žadateli, panu [REDACTED], poskytla informaci, v jaké výši byly za měsíce červen až prosinec roku 2020 vypsány a vyplaceny odměny Vladimíru Dzurillovi, včetně zdůvodnění, za co byly přiznány, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění

I.

Pan [REDACTED] (dále jen „žadatel“), požádal dne 23. 2. 2021 Národní agenturu pro komunikační a informační technologie, s. p., IČ: 04767543, Kodaňská 1441/46, 101 00 Praha 10 – Vršovice (dále jen „povinný subjekt“), o poskytnutí následujících informací:

„Vážení,

rád bych vás tímto ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, požádal o sdělení, v jaké výši byly za měsíce červen až prosinec roku 2020 vypsány a vyplaceny odměny Vladimíru Dzurillovi.

Jednotlivé částky, prosím, specifikujte, za co byly přiznány. To vše ideálně ve strojově čitelném formátu (např. Excel tabulka).

Pro kladné vyřízení žádosti uvádím, že jsem redaktorem Českého rozhlasu <https://www.irozhlas.cz/>, a že je mi znám rozsudek NSS 11 A 125/2018, jakož i další příslušná judikatura, a odměňováním nejvýše postavených úředníků se v redakci dlouhodobě věnujeme.“

Dne 10. 3. 2021 povinný subjekt vydal rozhodnutí, sp. zn. NAKIT- 255-2/SL-2021, kterým odmítl poskytnutí požadovaných informací; z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že důvodem pro odepření informací je ochrana osobních údajů osoby dotčené žádostí o informace. Dne 12. 3. 2021 podal žadatel proti výše uvedenému rozhodnutí odvolání. Povinný subjekt postoupil Úřadu odvolání žadatele dne 26. 3. 2021 spolu se spisovou dokumentací a svým stanoviskem, ve kterém setrval na svém názoru, uvedeném v rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Úřad dne 12. 4. 2021 vydal pod č. j. UOOU-01534/21-2 rozhodnutí, kterým rozhodnutí povinného subjektu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. V rámci nového projednání uložil povinnému subjektu povinnost vyzvat žadatele ve smyslu § 4 odst. 3, 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) k prokázání jednotlivých kritérií potřebných pro provedení tzv. platového testu (dle nálezu Ústavního soudu ze dne 17. října 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16), tedy těch, které se týkají osoby žadatele, účelu požadovaných informací, jejich využitelnosti a nezbytnosti z hlediska veřejného zájmu a související veřejné diskuse, povinnost vyzvat osobu dotčenou předmětnou žádostí s možností vyjádřit se k této žádosti, a následně znovu provést důkladný test proporcionality v modifikaci jeho tzv. platového testu. Úřad upozornil na nutnost provést úvahu, zda informace, týkající se vedoucích pracovníků, nelze poskytnout z titulu jejich organizačně-pracovního zařazení v hierarchii povinného subjektu (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 88/2019-29). Úřad dále upozornil na nezbytné náležitosti případného rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 68 správního řádu, tedy zejména na uvedení právního ustanovení, podle kterého (kterých) jsou informace povinným subjektem chráněny, ve výrokové části rozhodnutí, což v případě přezkoumávaného rozhodnutí chybělo.

Dne 16. 4. 2021 povinný subjekt vyzval žadatele k doplnění žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb., tedy k prokázání kritérií tzv. platového testu, s přiměřenou lhůtou 5 dnů pro toto doplnění; žadatel žádost v tomto smyslu doplnil dne 21. 4. 2021. Dne 22. 4. 2021 povinný subjekt taktéž vyzval osobu dotčenou žádostí o informace s možností se k žádosti vyjádřit, což dotčená osoba, dle vyjádření povinného subjektu, nevyužila.

Dne 27. 4. 2021 povinný subjekt vydal pod sp. zn. NAKIT-255-8/SL-2021 rozhodnutí o odmítnutí žádosti, a to s odkazem na ustanovení § 15 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 8a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. a čl. 5 odst. 1 písm. a) a b) a čl. 6 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických

osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů). Žadatel proti tomuto rozhodnutí podal dne 30. 4. 2021 odvolání, které povinný subjekt postoupil Úřadu dne 17. 5. 2021 spolu se spisovou dokumentací a svým stanoviskem.

II.

Úřad se nejprve zabýval otázkou své příslušnosti k vedení řízení o odvolání dle ustanovení § 16 zákona č. 106/1999 Sb. Zákon č. 106/1999 Sb. byl novelizován zákonem č. 111/2019 Sb. Na základě této novely došlo ke změně ustanovení § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., které stanoví, že nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad. Podle čl. XVI zákona č. 111/2019 Sb. se do 1. 1. 2020 postupuje podle § 16, 16a, 16b a § 20 tohoto zákona ve znění dosavadních předpisů, tedy ve znění zákona účinném do 23. 4. 2019. S ohledem na toto přechodné ustanovení je Úřad příslušným pro vedení odvolacího řízení a řízení o stížnosti u vybraných povinných subjektů od 2. 1. 2020, a to i u těch řízení, která byla zahájena před účinností výše uvedených změn a do 1. 1. 2020 nebyla ukončena.

K otázce své příslušnosti se již Úřad vyjadřoval ve svém předchozím rozhodnutí č. j. UOOU-01534/21-2. Povinným subjektem je Národní agentura pro komunikační a informační technologie, s. p., u které nelze určit nadřízený orgán dle ustanovení § 178 správního řádu. S ohledem na tuto skutečnost je pro účely zákona č. 106/1999 Sb. nadřízený orgán určen dle ustanovení § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., a je jím tedy Úřad.

III.

Úřad na základě řádně a včas podaného odvolání oprávněnou osobou přezkoumal rozhodnutí povinného subjektu podle § 89 odst. 2 správního řádu. Úřad přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí byla přezkoumána v rozsahu podaného odvolání. Podané odvolání bylo srozumitelné, z podání bylo patrné, čeho se žadatel domáhá i v jakém rozsahu rozhodnutí povinného subjektu napadá, proto jej nebylo nutné vyzývat k doplnění podání.

Žadatel dále ve svém odvolání uplatnil následující námítky:

- A.** K nesplnění podmínky existence veřejného zájmu žadatel v odvolání předně uvádí, že v doplnění své žádosti jasně uvedl, v čem spatřuje veřejný zájem a jak chce přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, podle rozhodnutí povinného subjektu však opět ani jednu tuto podmínku nesplnil. Žadatel nesouhlasí s argumentací povinného subjektu, podle které usuzuje, že nakládání s veřejnými financemi není ve veřejném zájmu. Povinný subjekt upřednostňuje právo na ochranu osobních údajů před právem na informace u vysoce postaveného úředníka, který musí strpět v tomto ohledu větší zásah do svého soukromí. Povinný subjekt ve svém rozhodnutí uvedl, že nelze veřejný zájem „*redukovat na zájem veřejnosti po informacích o soukromém životě jiných*“, ze žádostí žadatele však jasně vyplývá, že není zaměstnancem bulvárního média, na které by si zajisté dalo toto zdůvodnění použít, ale Českého

rozhlasu, který vždy kontroloval činnost politiků, vysoce postavených úředníků a nakládání s veřejnými financemi. Povinný subjekt sám uvádí, že „*požadavek na sílu titulu existence veřejného zájmu na poskytnutí informace se jistě snižuje se zvyšujícím se postavením dotčené osoby v rámci veřejné sféry, neboť čím větší pravomocemi daná osoba disponuje, tím je přirozenější a zjevnější veřejný zájem na kontrole její činnosti i jejích příjmů*“, naprosto mylně však dodává, že výše odměny sama o sobě je osobní údaj, na jehož zveřejnění neexistuje veřejný zájem. Žadatel po celou dobu nežádal pouze výši odměny, ale i její řádné zdůvodnění. Odměny vládnímu zmocněnci jsou vypláceny z veřejných financí a tvrzení, že na zveřejnění informace není veřejný zájem, je naprosto mylné až skandální.

- B.** K nesplnění podmínky přispění k diskuzi veřejného zájmu žadatel v odvolání uvádí, že povinný subjekt v tzv. platovém testu udává téměř nesplnitelné podmínky, aby tyto žadatel mohl splnit. Povinný subjekt žádá konkrétní podložené indicie o tom, že se děje něco nekalého; nestačí pouze tvrzení, že „*osoba pracuje nekvalitně, a přesto je nestandardně odměňována*“. Žadatel si nedovede představit, v jakém případě by kdokoliv splnil podmínku, že je účelem přispět k diskuzi o věcech veřejného zájmu. Žádost o informace podával spolu se žádostmi na ministerstvo zdravotnictví a další subjekty, které se významným způsobem podílely na zvládnání koronavirové krize, přičemž již dříve uvedl, že chce přispět k veřejné diskuzi zveřejněním částky odměny, pokud by byla neadekvátní vykonávané práci. Bez poskytnutí informace není šance jakkoli tuto skutečnost posoudit. Žadatel připomíná, že dotčená osoba se podílela na projektech, které ne vždy dopadly šťastným způsobem - mizivá adopce aplikace eRouška, nepovedený start očkovacího portálu pro seniory nebo (ale zřejmě nejzásadnější) únik rodných čísel do databáze společnosti Google - vše je snadno dohledatelné i na serveru iROZHLAS.cz, kde se problematice redakce dlouhodobě věnuje.

Vzhledem k tomu, že povinný subjekt nerespektuje příslušnou judikaturu, navrhuje žadatel Úřadu, aby jí poskytnutí informací přímo přikázal.

Povinný subjekt ve svém stanovisku setrval na svém právním názoru, uvedeném v rozhodnutí o odmítnutí žádosti, a odkázal na odůvodnění tohoto rozhodnutí. K tomu uvedl, že žadatel opakovaně jak ve své žádosti, tak i následně ve svém doplnění či odvolání zmiňuje ve vztahu k dotčené osobě, tj. k osobě ředitele povinného subjektu, pozici „úředníka“. Povinný subjekt znovu uvádí, že ředitel povinného subjektu není státním zaměstnancem ve smyslu ustanovení § 6 zákona č. 234/2016 Sb., o státní službě, a nepožívá u povinného subjektu výhod ze služebního poměru. Povinný subjekt je státním podnikem založeným v souladu se zákonem č. 77/1997 Sb., o státním podniku, jehož zakladatelem je Ministerstvo vnitra ČR; jeho činnost tak nespadá pod zákon č. 234/2016 Sb., o státní službě, a jeho zaměstnanci, včetně osoby ředitele, nejsou státními úředníky. Povinný subjekt dále zdůrazňuje, že žadatel mylně uvádí ve vztahu k povinnému subjektu roli tzv. vládního zmocněnce. U povinného subjektu není, a to ani v rámci interních předpisů (tj. organizačním řádu apod.), ani v podobě reálného obsazení, evidována pozice jakéhokoliv „zmocněnce“ či „vládního zmocněnce“. Pokud má žadatel na mysli roli vládního zmocněnce pro IT a digitalizaci, není povinný subjekt v této věci relevantním povinným subjektem, kterému mají být adresovány žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb.; při dotazu na odměny vládních zmocněnců se žadatel musí obrátit na příslušný povinný subjekt dle uvedeného zákona.

K jednotlivým námitkám žadatele Úřad dále uvádí následující.

Ad A. Tato námitka je důvodná. Podmínce naplnění veřejného zájmu na zpřístupnění informace o platu či odměně zaměstnance povinného subjektu se věnuje náleží Ústavního soudu ze dne 17. října 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (dále jen „platový nález“) zejména v bodech 87. a 88., ve kterých odkazuje na závěry rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 8. 11. 2016 ve věci *Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku* (č. 18030/11). Požadované informace, data nebo dokumenty musí splňovat test veřejného zájmu, mají-li být považovány za potřebné pro zveřejnění podle Úmluvy. Taková potřeba může existovat, když zveřejnění umožňuje transparentnost o způsobu zajišťování veřejných záležitostí a věcech významných pro společnost jako celek, a tím umožňuje účast na veřejných záležitostech široké veřejnosti. Definice toho, co může představovat veřejný zájem, bude záležet na okolnostech každého případu. Veřejný zájem se vztahuje k věcem, které ovlivňují veřejnost do takové míry, že se o ně může zajímat, které přitahují její pozornost nebo které se jí týkají do značného stupně, zvláště pokud ovlivňují životní úroveň občanů nebo život společnosti. Je to také případ, když informace se týkají důležité sociální otázky nebo zahrnují problém, o němž by veřejnost měla být informována. Veřejný zájem nemůže být redukován na žízeň veřejnosti po informacích o soukromém životě jiných nebo na touhu publika po honbě za senzacími nebo dokonce voyeurismu. Za účelem posouzení, zda zveřejnění se vztahuje k předmětu veřejného významu, je nezbytné zohlednit publikaci jako celek, s přihlédnutím ke kontextu, ve kterém se jeví. Dle bodu [28] rozsudku navazujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 88/2019-29 má Nejvyšší správní soud za to, že tento výše deklarovaný veřejný zájem na poskytování informací dle § 8b zákona č. 106/1999 Sb. je dán v případě všech příjemců veřejných prostředků; s ohledem na potřebu důsledného uplatňování principu proporcionality v každém jednotlivém případě, kterou ve svém platovém nálezu zdůraznil Ústavní soud, **je však nezbytné diferencovat míru osvědčení takového veřejného zájmu žadatelem o informace (tj. povinným subjektem požadované penzum argumentů ve prospěch existence veřejného zájmu) v případě různých, sdělením požadované informace dotčených, osob.** Dle právní věty I. rozsudku č. j. 2 As 88/2019-29 „*při posuzování veřejného zájmu na poskytnutí informace o příjemci veřejných prostředků dle § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (po vydání tzv. platového nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16), musí povinný subjekt určit podle postavení dotčené osoby, jakou míru osvědčení takového veřejného zájmu bude požadovat po žadateli o informace. Pro zjevnost jeho existence je totiž klíčové, jaké postavení ve struktuře veřejné správy (a s tím související řídicí a organizační kompetence, odpovědnost a finanční ohodnocení) dotčená osoba má*“.

Povinný subjekt ve svém rozhodnutí k nenaplnění kritéria veřejného zájmu v případě prováděného tzv. platového testu k této konkrétní žádosti uvádí, že posouzení žadatelovy žádosti a po přezkoumání všech shora uvedených skutečností dospěl k závěru, že právo žadatele na poskytnutí požadované informace ve veřejném zájmu není odůvodněné, neboť jeho výkon by v daném případě nepřiměřeně, nad rámec nutné znalosti k diskuzi ve veřejném zájmu, zasáhl do práva na ochranu soukromí a poskytnutím informace by povinný subjekt porušil práva konkrétní fyzické osoby na ochranu osobnosti a na ochranu osobních údajů, neboť povinný subjekt by tak poskytl individualizované informace o odměnách svého konkrétního zaměstnance. V žádosti, ani jejím doplnění, nespátřuje naplnění podmínky

veřejného zájmu, když veřejný zájem se, dle platového nálezu, vztahuje především k informacím týkajícím se společnosti, ovlivňujících životní úroveň občanů, nebo důležitých sociálních otázek a nelze jej redukovat na zájem veřejnosti po informacích o soukromém životě jiných. Povinný subjekt v rozhodnutí uvedl, že požadavek na sílu titulu existence veřejného zájmu na poskytnutí informace se jistě snižuje se zvyšujícím se postavením dotčené osoby v rámci veřejné sféry, neboť čím větší pravomocemi daná osoba disponuje, tím je přirozenější a zjevnější veřejný zájem na kontrole její činnosti i jejích příjmů; nicméně informace o výši odměn sama o sobě je bezesporu významný osobní údaj, na jehož zveřejnění však neexistuje veřejný zájem. Povinný subjekt svým postavením není orgánem státní správy ani klíčovým subjektem veřejné správy a osoby vykonávající vedoucí funkce a pozice v povinném subjektu nejsou státními zaměstnanci, a i bez konkrétní veřejné znalosti výše jejich příjmů a odměn jsou podrobena shora popsané detailní důsledné křížové kontrole ze strany státních orgánů, čímž je dle názoru povinného subjektu ochrana veřejného zájmu dostatečně zajištěna.

Úřad dává povinnému subjektu za pravdu v tom, že k posouzení existence veřejného zájmu nestačí pouze zájem veřejnosti po informacích o soukromém životě jiných, a že dostatečné zajištění kontroly odměňování z veřejných prostředků veřejný zájem naplňuje; stejně tak souhlasí, že informace o výši odměny konkrétního zaměstnance je významným osobním údajem. Ve vztahu k žádostem, typově cílícím na informace o platech a odměnách zaměstnanců povinných subjektů, je však třeba posuzovat existenci veřejného zájmu a jeho případné převážení vůči právu na ochranu soukromí a osobních údajů, a to právě v rámci prováděné proporcionality. Z tohoto důvodu jde také o jeden z mála případů, kde judikatura dovolila do jisté míry zkoumat „úmysl“ žadatele, tedy jaké důvody ho k podání takové žádosti vedly (trochu odlišně též např. u zneužití práva na informace). V případě odměny ředitele povinného subjektu pak nehraje roli, zda je o orgán veřejné moci, jehož zaměstnanci podléhají zákonu č. 234/2016 Sb., o státní službě, nebo zda jde o státní podnik, jako v daném případě; klíčovým prvkem je, že dotčená osoba je příjemcem veřejných prostředků ve smyslu § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., a že jde o osobu, stojící v čele povinného subjektu. Dle bodu IV., odst. 2 Statutu státního podniku Národní agentura pro komunikační a informační technologie, s. p. (dostupný na https://nakit.cz/wp-content/uploads/2019/10/Statut_statniho_podniku_090919.pdf) je **ředitel** jmenován a odvoláván ministrem vnitra, **je statutárním orgánem, řídí činnost povinného subjektu a rozhoduje ve všech věcech povinného subjektu**, pokud nejsou zákonem vyhrazeny do působnosti zakladatele, **jmenuje a odvolává zástupce, který jej v době jeho nepřítomnosti zastupuje, a vydává organizační řád povinného subjektu a další řídicí akty**. V duchu rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 88/2019-29 se tak bezesporu jedná o vysoké řídicí a organizační kompetence, se kterými jde „ruku v ruce“ značná odpovědnost a odpovídající finanční ohodnocení. Žadatel navíc nežádal poskytnout informace o výši odměn izolovaně, ale se zdůvodněním, proč byly poskytnuty, čímž lze předejít jakékoli desinterpretaci, která často izolované sdělení odměny konkrétního zaměstnance doprovází. Pokud bude mít žadatel k dispozici dostatečné zdůvodnění, proč byly předmětné odměny zaměstnanci povinného subjektu vyplaceny, zásah do soukromí zaměstnance je o to nižší, neboť důvod poskytnutí mimořádného finančního ohodnocení nebude moci být chybně interpretován (nebude předmětem domněnek, za co byly odměny vyplaceny apod.). Nad rámec těchto skutečností Úřad uvádí, že informace o odůvodněných jednorázových mimořádných odměnách, které o životní úrovni (skutečně soukromé sféře, majetkových poměrech) prakticky nevypovídají nic, ale naopak mají bezprostřední přímou vazbu na jasné

definované pracovní úkoly, zasahují do soukromí dotčeného zaměstnance méně, nežli například informace o dlouhodobých příjmech zaměstnance, od nichž se již dá odvozovat celková (skutečná či domnělá) životní úroveň (sociální status) takové osoby.

Ad B. Tato námitka je důvodná. K podmínce přispění k diskusi ve věcech veřejného zájmu platový nález ve svém bodě 86., který souhrnně označuje jako „účel vyžadované informace“. S opětovným odkazem na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 8. 11. 2016 ve věci *Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku* (č. 18030/11) uvádí, že nezbytnou podmínkou je, aby účelem informace vyžadované od veřejného orgánu bylo umožnění výkonu svobody žadatele "přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky" jiným. Evropský soud pro lidská práva položil důraz na skutečnost, zda získávání informací bylo relevantním přípravným krokem v novinářských aktivitách nebo v jiných aktivitách zřizujících fórum nebo zakládajících zásadní prvek veřejné diskuse. Informace by měla být vyžadována za účelem přispění k veřejné diskusi. Proto za účelem aplikace čl. 10 Úmluvy musí být posouzeno, zda požadovaná informace byla ve skutečnosti nezbytná pro výkon svobody projevu.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 As 88/2019-29 předně obecně konstatuje, že splnění podmínky druhé bude většinou znamenat i naplnění té první (i když tomu tak zdaleka nemusí být vždy); pouze pokud se požadovaná informace týká veřejného zájmu, pak může být žadatelem vyžadována za účelem přispět s ní právě k diskusi o věcech veřejného zájmu. Zároveň však také obráceně platí, že pokud se požadovaná informace týká veřejného zájmu a žadatel plausibilně tvrdí, že s ní hodlá nějakým způsobem přispět k veřejné diskusi (získanou informaci chce např. zveřejnit třetím osobám k dalšímu posouzení, komentování či statistickému porovnání s jinými relevantními informacemi, nebo ji hodlá sám analyzovat a vzešlé výstupy sdělit veřejnosti), bude většinou (tj. ne nezbytně vždy) splněna také podmínka účelu vyžádání informace. Posouzení povahy samotné informace a toho, k čemu má být využita, však zpravidla bude, dle tohoto rozsudku, třeba provádět společně a uvážit, zda žadatel s touto informací hodlá přispět k veřejné diskusi a nedomáhá se jí například pouze ze soukromých důvodů, aby tak poškodil či diskreditoval dotčenou osobu nebo si s ní skrze zneužití tohoto práva vyřizoval vlastní spory osobního charakteru (podmínka první). Není již však na místě zkoumat, natož chtít po žadateli, aby sám prokázal, zda poskytnutá informace skutečně následně vzbudí žadatelem avizovanou veřejnou diskusi; relevantní pouze je, zda ji žadatel v podobě k tomu podle běžných zkušeností způsobil hodlá veřejnosti k diskusi předložit a tím i potenciálně umožnit. Tyto své závěry shrnuje Nejvyšší správní soud v II. právní větě rozsudku č. j. 2 As 88/2019-29: **„Avizovaný záměr žadatele o informace zveřejnit poskytnuté informace na veřejně přístupném úložišti dat, který umožní široké veřejnosti o těchto informacích vést diskusi, je dostatečný pro splnění podmínky přispět těmito informacemi k diskusi o věcech veřejného zájmu; postačuje totiž pouze racionální potenciál vzniku či rozvoje veřejné diskuse. Zároveň nelze trvat na tom, aby žadatel takto získané informace sám přímo explicitně hodnotil či analyzoval; jejich zveřejnění je samo o sobě pro veřejnost přidanou hodnotou.“**

Povinný subjekt při zkoumání této podmínky odkázal na Metodické doporučení k poskytování informací o platech a odměnách podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (odboru veřejné správy, dozoru a kontroly Ministerstva vnitra ČR – pozn. Úřadu), konkrétně na následující pasáže: *„Pro naplnění potřebnosti dané informace pro diskusi ve věci veřejného zájmu nestačí pouhé nepodložené tvrzení, resp. vyslovené*

podezření, že u osoby, o jejíž plat je žádáno, může být „něco podezřelého“, že tato osoba pracuje nekvalitně, a přesto je nestandardně odměňována apod. Aby takové podezření mohlo vést ke zpřístupnění informace o platu či odměně konkrétní osoby, musí být podloženo alespoň některými indiciemi.“ (...) „Povinnost poskytnout informace o platu či odměně konkrétní osoby nemůže „bez dalšího spočívat jen v postavení dotčené osoby v rámci organizační struktury povinného subjektu. Nelze tedy a priori tvrdit, že např. v případě informace o platu tajemníka obecního úřadu je namístě ji vždy zpřístupnit, neboť tato osoba jako vedoucí úřadu je v organizační struktuře v takovém postavení, že její plat či odměna může být bez dalšího podrobena veřejné diskuzi.“ Dle povinného subjektu ze samotné žádosti, ani z jejího doplnění, přitom nevyplývají žádné konkrétní indicie, podezření, argumentace ani tvrzení, které by vedly ke splnění této podmínky tzv. platového testu a odůvodňovaly tak povinnost povinného subjektu sdělit žadateli požadované informace ohledně odměn, které v roce 2020 pobírala dotčená osoba.

Úřad předně upozorňuje na skutečnost, že vydání výše uvedeného Metodického doporučení reagovalo na platový nále, tedy předcházelo rozšiřujícímu (upřesňujícímu) rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 88/2019-29. Dále Úřad uvádí, že výše uvedená argumentace povinného subjektu se opět týká spíše naplnění podmínky veřejného zájmu na poskytnutí informace, nikoli jejího přispění k veřejné diskuzi. Již Evropský soud pro lidská práva uvedl, že prvek přispění poskytnutí informace k veřejné diskuzi lze spatřovat v přípravném kroku v novinářských aktivitách nebo v jiných aktivitách zřizujících fórum nebo zakládajících zásadní prvek veřejné diskuze. **Žadatel je novinářem veřejnoprávního média, přičemž účelem požadované informace je posouzení, zda byly poskytnuté odměny adekvátní či nikoli;** oslovuje za tímto účelem svými žádostmi subjekty, které se významným způsobem podílely na zvládnání koronavirové krize. Dále upozorňuje na skutečnost, že jméno osoby ředitele povinného subjektu bylo v této souvislosti spojeno s ne vždy příliš úspěšnými IT projekty. Úřad částečně dává za pravdu povinnému subjektu v tom, že žadatel „směšuje“ postavení dotčené osoby jakožto jeho ředitele s pojmem „vládní zmocněnec“, který přímo s povinným subjektem, respektive jeho organizační strukturou, nesouvisí, nicméně blízká provázanost těchto dvou funkcí je zdůrazňována též samotným povinným subjektem (viz např. sekce NAKIT v médiích - <https://nakit.cz/nakit-v-mediich/> a odkazy na články *COVID19CZ předává projekty státu. Chytrou karanténu má řídit ministerstvo a NAKIT, Aplikaci eRoušku si za první den stáhlo 240 tisíc lidí. Dzurilla ubezpečuje, že lidi ‚nešmíruje‘, Fantastický výsledek kampaně, říká Dzurilla. Aplikaci eRouška si stáhlo již 1,23 milionu uživatelů, Chytrá karanténa se připravuje na očekávaný nárůst po návratu dětí do škol, všechny publikované v roce 2020). Funkce a kompetence dotčené osoby jsou pravidelně předmětem veřejné diskuze (srov. např. články „Pan IT“ – vládní zmocněnec Vladimír Dzurilla: řešitelé státního IT jsou závislí na velkých hráčích, dostupné na <https://ekonomickydenik.cz/testvc/>; *Že vám nešla registrovat babička, to není možné, hájí se Dzurilla*, dostupné na https://www.idnes.cz/zpravy/domaci/koronavirus-v-cesku-registrace-k-ockovani-vladimir-dzurilla-seniori-nad-80-let-vypadky-sms-problemy.A210115_113013_domaci_chtI, *Covidpas bude v QR kódu pro mobily, půjde ho i vytisknout, řekl Dzurilla*, dostupné na https://www.idnes.cz/zpravy/domaci/rozstrel-dzurilla-zmocnenec-pro-it-ockovani-covidpas.A210511_162122_domaci_klf a další), přičemž tato vyvěrá z jeho klíčového postavení v rámci řešení IT systémů státu, zejména právě v souvislosti s pandemií COVID-19. Dle názoru Úřadu tak žadatel dostatečně zdůvodnil, jak poskytnuté informace mohou přispět k diskuzi ve věcech veřejného zájmu, což Úřad též ověřil vlastním šetřením přímo v internetovém prostředí.*

IV.

Úřad tak dospěl na základě posouzení všech relevantních skutečností k závěru, že rozhodnutí povinného subjektu bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, a zároveň neshledal žádný zákonný důvod pro odmítnutí žádosti. Podmínky platového testu byly, ve světle aktuální související judikatury naplněny, a je tak splněn důvod pro poskytnutí požadovaných informací ve smyslu § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s čl. 6 odst. 1 písm. c) obecného nařízení o ochraně osobních údajů. Úřad tak postupoval podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., rozhodnutí povinného subjektu zrušil a řízení zastavil; následně přikázal povinnému subjektu požadovanou informaci žadateli poskytnout, a to ve lhůtě, určené ve výrokové části tohoto rozhodnutí výše uvedeným zákonným ustanovením.

S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

- I. Proti tomuto rozhodnutí se podle ust. § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 91 odst. 1 správního řádu a podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. nelze odvolat.
- II. Proti tomuto rozhodnutí nadřízeného orgánu se podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. nelze odvolat.

Praha 8. června 2021

Mgr. Monika Bendová
vedoucí oddělení přezkumu
(podepsáno elektronicky)

Rozdělovník:

1.
2. Národní agentura pro komunikační a informační technologie, s. p.,
Kodaňská 1441/46, 101 00 Praha 10 – Vršovice, ID DS: hkrkpwn
3. Dotčená osoba – dle rozdělovníku